

Anàlisi dels pressupòsits d'una sentència política cruel

written by Lluís Busquets | 22 d'octubre de 2019

Aquesta publicació és la primera de cinc articles que conformen una anàlisi compassada de la sentència de l'1 d'octubre, política i cruel

La sentència el 28-VI-2010 del Tribunal Constitucional (TC) amb membres amb el mandat caducat, retallant l'Estatut català referendat per la ciutadania, per a molts catalans va suposar la fi de l'Espanya constitucional de 1978. (Des d'aleshores el govern central no ha fet absolutament res per superar això que **Montilla** va denominar “desafecció”: Catalunya segueix sent l'única comunitat autònoma amb un Estatut imposat, no votat pel poble.) La sentència del 459/2019 del Tribunal Suprem (TS) del passat 14-X-2019 ha ultrapassat el punt de retorn i ha trencat els darrers pont que molts catalans mantenien amb Espanya. No hi ha polítics amb prou generositat a Espanya perquè hi pugui haver marxa enrere. El tot Madrid (i entenc govern, mitjans i centres de poder econòmic) viu una realitat paral·lela respecte a la realitat catalana. No hi ha punt de contacte possible. No hi ha cap projecte, des del 2010, del tot Madrid per a Catalunya. El desencaix es va fent progressiu, total i absolut.

Per això cal una anàlisi serena i exhaustiva de la denominada “sentència del procés”.

1. Presupòsits

Els responsables d'haver preparat, col·laborat i/o executat el referèndum de l'1-0 2017 i els seus advocats estaven convençuts de no haver delinquit. Per a ells, com va

explicitar **Carles Mundó**, “dur a terme un referèndum no era delictes”. Potser se’ls podria aplicar el delictes de desobediència o resistència a l’autoritat. I estiro molt, perquè els danys als patrols de la Guàrdia Civil (GC), que tant van escandalitzar a certa premsa, la sentència no els atribueix ni a **Jordi Cuixart** ni a **Jordi Sànchez**. Convençuts d’això, alguns líders polítics van tornar de l’estranger per presentar-se a la justícia. Aviat se’n deurien penedir. Quan després del 20-IX, el ministre **Méndez de Vigo** va parlar de “manifestacions tumultuàries”, molts catalans vam veure per on es voldrien endegar els fets: cap a la sedició. Es pretenia capgirar la dita jurídica *Ex factum oritur ius* (‘La llei s’aplica als fets’) per la de *Factum oritur ex iure* (‘Els fets s’acomoden a la llei’). Estàvem avisats. Les coses van anar de mal borràs. Ni CNI ni les FCSE van trobar les urnes, el referèndum va tenir lloc i, ara, a pilota passada, sabem que Fiscalia (especialment **Zaragoza** que era a l’Audiència Nacional, ajudat per **Baena**, cappare de la policia judicial catalana) buscava ja feia anys d’encausar els nostres líders per *rebel·lió*. Un delictes que inclou violència per assolir determinats objectius. El jutge instructor **Pablo Llarena** el va comprar i pitjor, el va aplicar als encausats mantenint-los en presó. Va utilitzar, com veurem, l’art. 484 bis de la LECrim (*Ley de Enjuiciamiento Criminal*): envaí el poder legislatiu en prohibir als encausats electes d’exercir els seus drets polítics. Greu i irreversible. Però, el tribunal d’SleSvig-Hölsteien no va comprar el relat de la violència per extradir **Puigdemont**. Valga’m Déu val! El tot Madrid s’esquinçà els vestits. **Llarena** havia fet un nyap.

Així les coses, la sala 2a del TS encapçalada per **Marchena**, no comprà el relat de la violència tan ben maneflejat per la Fiscalia. La sentència parla de de l’objectiu de la independència com una “quimera”, de la DIU com una fet “simbòlic”, i assegura que mai no es va posar en perill efectiu l’ordre públic (de fet el govern no va declarar cap estat excepcional). Arribats a aquest punt es podien haver

imputat als acusats altres delictes: desobediència, resistència a l'autoritat... Estirant molt, aplicar-los l'art. 547 del *Codi Penal* (CP): “En el caso de que la sedición no haya llegado a entorpecer de un modo grave el ejercicio de la autoridad pública –i això és el que deixa entendre la sentència– y no haya tampoco ocasionado la perpetración de otro delito al que la Ley señale penas graves, los Jueces o Tribunales rebajarán en uno o dos grados las penas señaladas en este capítulo”. Fins i tot el 158: “La provocación, la conspiración y la proposición para la sedición serán castigadas con las penas inferiores en uno o dos grados a las respectivamente previstas [...]”

Però la sala 2a trobà el càstig d'aquests delictes massa lleu i s'aferrà a la sedició com proposava l'Advocacia de l'Estat. Aleshores, per assolir la unanimitat, va fer una construcció jurídica d'una sedició que mai no va ser tumultuària i que no havia posat en perill l'ordre públic. Va fer el salt mortal de passar dels desordres públics a la sedició. Un esguerro. Tant gros que s'ha dit que la sentència és “defensiva” de cara a Europa. Dedicava gairebé un centenar i mig de pàgines a justificar que no es van vulnerar els drets dels acusats i més pàgines a demostrar que no hi va haver rebel·lió que no pas les dedicades a justificar la sedició. I, diem-ho de pas, la sentència, a més d'alguns sarcasmes típics de **Marchena**, conté com a provats fets desestimats en la vista (**Forcadell** donant ànims als manifestants, **Rull** com a responsable de no deixar amarrar a Palamós un vaixell de policies, **Junqueras** deixant de donar comptes mensualment a Hisenda perquè ho feia setmanalment, etc.) i errors flagrants (**Bassa** erigida en consellera d'Educació!)

A més d'“esguerro” també se l'ha titllat de mefistofèlica. Donant per suposats els recursos al TC i, després, al Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH), ja hauran passat uns cinc o sis anys i els condemnats més greus ja gaudiran de beneficis carceraris en cas d'invalidar-la. Vist que **Marchena** pot seguir

presidint la Sala 2a del TS o ocupar més altes instàncies de la Magistratura hispànica, val la pena analitzar la sentència a poc a poc.